

28384-06-19

בבית משפט השלום
בתל אביב-יפו

התובעת: ג'רוזלם פוסט בע"מ, ח.פ. 512311598
התובעת ע"י ב"כ עו"ד מורן מאירי ו/או עו"ד רוז בן-דור
ו/או עו"ד טל שמראל; מטרי, מאירי ושות', עורכי דין
מרחוב אריאל שרון 4, גבעתיים (מגדל השחר קומה 17)
טלפון: 03-6109000; פקס: 03-6109009

- נגד -

הנתבעים:

1. נתי טוקר, ת.ז. 040697286
2. אבי בר-אלי, ת.ז. 031167216
3. גלעד לוי, ת.ז. 027218080
4. עמוס שוקן, ת.ז. 008145450
כולם מרחי שביל המרץ 2, תל אביב
5. הוצאת עיתון הארץ בע"מ, ח.פ. 51-001544-9
מרחוב זלמן שוקן 21, תל אביב, 66532

מהות התביעה: כספית; לשון הרע
סכום התביעה: 1,000,000 ₪ (לצרכי אגרה בלבד)

כתב תביעה

בית המשפט הנכבד מתבקש לזמן את הנתבעים לדין ולתת את הסעדים הבאים:

א. לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובעת פיצוי בסך 1,000,000 ₪ (מיליון ₪), בגין פרסום לשון הרע שעשו ביחס לעיתון "מעריב" שהתובעת מוציאה לאור, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין, ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל;

ב. לחלופין בלבד, לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובעת בגין אחריותם לפרסום נושאי התביעה, את סכום הפיצוי הסטטוטורי המרבי בגין פרסום שנעשה בזדון, הקבוע בסעי' 7א. לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 ("חוק איסור לשון הרע"), העומד נכון להיום על סך של 156,871 ₪ לכל פרסום; או את הסכום הקבוע כפיצוי ללא הוכחת נזק בגין פרסום שלא נעשה בזדון, ככל שכך ייקבע, בסך של 78,435 ₪ כסכומים אלו נושאים הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל;

ג. לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לפרסם על חשבונם, התנצלות, תיקון והכחשה של דברי לשון הרע שפרסמו על התובעת וכן את עיקרי פסק הדין שיינתן בתיק זה, במקום, במידה, בהבלטה ובדרך שבה בוצעו הפרסום נושא התביעה, בהתאם להוראות סעיף 9(א) לחוק איסור לשון הרע;

ד. לתת כל סעד אחר או נוסף, כפי שבית המשפט הנכבד ימצא לנכון וצודק בנסיבות הענין.

כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, בכל הוצאות הגשת תביעה זו, לרבות בשכר טרחת עורך-דין ומע"מ בגינן, כדין.

ההדגשות בציטוטים לאורך כתב התביעה, אינן במקור.

א. פתח דבר

1. עניינה של תביעה זו בפרסום שקרי וחמור, במסגרת **קמפיין חיסול**, שבו החליט העיתון The Marker ("ידה מרקר"), מקבוצת "שוקן" המוציאה לאור את עיתון הארץ, לנקוט נגד העיתון "מעריב" שהתובעת מוציאה לאור ("מעריב"), בשל התחרות העסקית העזה בין "מעריב" לבין "הארץ".
2. במסגרת אותו קמפיין חיסול, החליטו קברניטי דה מרקר, ככל הנראה כהחלטה אסטרטגית, כי קל יותר "לחסל" את העיתון המתחרה במחי ידיעה כוזבת, מאשר להתחרות באופן לגיטימי ומקובל.
3. החליטו ועשו.
4. ביום 7.5.2019 פרסם הנתבע 1, מר טוקר בעיתון ובאתר דה מרקר באצטלה של "ידיעת ברנז'ה" תמימה, לא פחות ולא יותר, כי דסק החדשות של העיתון "מעריב", עומד להיסגר, כביכול; וכי **בכוונת העיתון מעריב לפטר עשרות עובדים**.
העתק הפרסום הכוזב, נושא התביעה, מצורף ומסומן "1".
5. מדובר בפרסום נבזי שפל וחמור, שחצה את כל הקווים האדומים שעוד נותרו לדה מרקר (אם בכלל היו כאלו), בין במישור העיתונאי והאתי - ובין במישור המשפטי. כך, במחי יד, ללא כל היסוס, ללא מורא ומבלי למצמץ, עשו הנתבעים שימוש פסול בכוחם התקשורתי כדי לנסות ולרסק כלי תקשורת מתחרה, "להורידו מהכביש" ולמוטט אותו. פשוט כך.
6. יאמר בקול ברור וצלול: **למורת רוחם של הנתבעים, העיתון מעריב לא עומד להיסגר. איש לא מתכנן לסגור אותו. גם דסק החדשות של העיתון מעריב לא נסגר, ואין ולא היתה מעולם כל כוונה לסגור אותו. מעריב גם לא מתעתד לפטר "עשרות עובדים". העיתון מעריב חי, קיים ובוטט. הוא ימשיך להיות אחד מהעיתונים החשובים בישראל, עיתון מגוון ופופולרי הזוכה לתפוצה רחבה (רחבה יותר משל הארץ, המתחרה בו). מדובר בפרסום כוזב, במלוא מובן המילה.**
7. על כך שאין מדובר בשגיאה בתום לב של מר טוקר, אלא מדובר בפרסום **מכוון**, שנעשה כחלק מאג'נדה ברורה ואסטרטגיה מתוכננת היטב, שמטרתו המוצהרת היתה להזיק לעיתון המתחרה מעריב, ניתן ללמוד משלל נסיבות ובהן, בין היתר, מכך **שלאחר הפרסום ולאחר שנדרשו לפעול להקטנת נזקי התובעת, ובכלל זה להסיר את הפרסום ולהתנצל; וכן לשלם לתובעת פיצוי, הם מיאנו לעשות כן.**
8. לפיכך מוגשת תביעה זו, בה יתבקש בית המשפט הנכבד להבהיר לנתבעים, כי ניסיון לחיסול מתחרה באמצעות "ידיעה עיתונאית", היא דרך פסולה ואסורה, שמחירה **בצדה**.

ב. תמצית העובדות הדרושות

1. הצדדים

9. התובעת היא המוציאה לאור של העיתון "מעריב" - מהדורת ימי אי-ה' בשם "מעריב השבוע" ומהדורת ימי ו' בשם "מעריב סופהשבוע".
10. העיתון מעריב חווה בעבר קשיים כלכליים תחת בעלים קודמים, עד כדי הליכי חדלות פירעון. התובעת רכשה את פעילות העיתון בחודש אפריל 2014 מאת הנאמן שמונה לעיתון במסגרת הליכי חדלות הפירעון.
11. דה מרקר הוא עיתון כלכלי, המופץ מדי יום בדפוס ובאינטרנט. דה מרקר הוא בבעלות קבוצת שוקן, המוציאה לאור של עיתון "הארץ", המתחרה במישורין בעיתון מעריב.
12. בענין זה נבחר, כי היות שתפוצתם של שני העיתונים הנפוצים הגדולים ביותר בשנים האחרונות בישראל, "ידיעות אחרונות" ו-"ישראל היום", גבוהה לאין שיעור מתפוצתו של הארץ ואף גבוהה משיעור התפוצה של מעריב, **הרי שמעריב נותר המתחרה העיקרי ולמעשה היחיד של הארץ.**
13. בכלל זה, מעריב והארץ מתחרים על שוק מודעות הפרסום, לרבות מודעות סטטוטוריות, ועוד.
14. אמור מעתה, **חיסולו של העיתון מעריב או מגיעה בו, מהווה אינטרס ישיר של הארץ ודה מרקר.**
15. הנתבע 1, מר נתי טוקר ("טוקר"), הוא כתב "מדיה וטלקום" בעיתון דה מרקר. בין יתר עיסוקיו בדה מרקר, מר טוקר מסקר את עמיתיו העיתונאים בכלי תקשורת אחרים וכן כלי תקשורת המתחרים בהארץ ובדה מרקר.
16. בענייננו, **מר טוקר שימש כ-"מפגע" מטעם מעסיקיו, והיה זה שהניח בפועל את אותה "פצצה מלוכלכת", בדמות הפרסום הכוזב נושא התביעה.**
17. הנתבע 2, מר אבי בר-אלי, הוא העורך הראשי של העיתון דה מרקר. הנתבע 3 מר גלעד לוי, הוא עורך אתר האינטרנט דה מרקר. הנתבע 4 מר עמוס שוקן, הוא מי שרשום כמו"ל דה מרקר. הנתבעת 5 היא הבעלים של דה מרקר.
18. לנתבעים כולם אחריות כלפי התובעת (ביחד ולחוד), כמי שתכננו, יזמו, פרסמו או לא מנעו את הפרסום נושא התביעה. כל אחד ואחד מהנתבעים חייב היה להימנע מהפרסום, וודאי שהיה עליו לגרום להסרתו. **איש מהם לא עשה כן ועל כן יהיה על כולם, ללא יוצא מהכלל, לשאת בפיצוי הנתבע.**
19. על זאת ועוד להלן.

21. הפרסום נושא התביעה, תחת הכותרת השקרית - "משבר במעריב: דסק העיתון היומי ייסגר"

20. ביום 7.5.2019, התפרסמה בדה מרקר ידיעה עליה חתום מר טוקר, תחת הכותרת: "משבר ב"מעריב": דסק העיתון היומי ייסגר - עשרות יפוטרו." ("הפרסום הכוזב").
21. בכותרת המשנה של הפרסום הכוזב נכתב: "הנהלת העיתון זימנה לשימוע כ-20 עובדים, בעיקר עובדי דסק, ריכוז ועריכה. העיתון היומי יתבסס אך ורק על ידיעות מאתר האינטרנט. עיתון סוף השבוע ימשיך לצאת לאור כרגיל."
22. בגוף הפרסום הכוזב, נכתבו שקרים נוספים. בין היתר נכתב כי "העיתון היומי יתבסס אך ורק על ידיעות מאתר האינטרנט, ללא מערכת חדשות יומית נפרדת"; וכי "העיתון ימשיך לצאת במתכונת מצומצמת ותוך התבססות על חומרים שיוכנו במהלך היום לאתר על ידי כתבי "מעריב"."
23. הנתבעים לא הסתפקו בפרסום הכוזב עצמו, והפיצו אותו כהודיעת "פוש" בתפוצה לכל קוראי האתר.
24. הפרסום הכוזב הנייל נחת על ראשה של התובעת ועל ראשם של עובדיה כרעם ביום בהיר.
25. כך, עובדי ומנהלי התובעת נאלצו לקרוא בעיתון מתחרה (שלא לומר העיתון "המתחרה"), כי העיתון בו הם עובדים מצוי במשבר כלכלי כה חמור, המגיע עד כדי סגירת דסק חדשות (!!!) ופיטורי עשרות עובדים.
26. התובעת נאלצה להתמודד עם עובדים מבולבלים ומבוהלים, עם חוסר ודאות בשוק התקשורת לגבי המשך פעילותה, עם חשש של מנויים שלא יקבלו את העיתון כמוסכם עמם – ובאופן כללי עם מעין "הערת עסק חי", חסרת בסיס, יציר כפיו ופרי מוחו הקודח של מר טוקר, בגיבוי, בתמיכה ובהנחיה של מערכת דה מרקר והמו"ל שלה.
27. קשה לתאר במילים את עוצמת הנזק שהפרסום הכוזב הנייל גרם ועוד צפוי לגרום לתובעת ומוקדם להעריכו במלואו. די אם נציין, כי ברגע אחד, באופן בלתי צפוי לחלוטין, נאלצה התובעת לנקוט במאמצים כבירים כדי לשכנע את השוק כולו שאין לפרסום הכוזב שחר וכי הוא בדוי, מומצא ושקרי.

32. הודאתו של מר טוקר שלא נהג כדין וכלשונו: "באמת הייתי מטומטם שלא דיברתי אתך קודם"

28. לאחר הפרסום הכוזב, פנה העורך הראשי של מעריב, מר דורון כהן, למר טוקר, מחה בפניו על הפרסום הכוזב, השקרי ועל כך שלא פנה אליו בטרם הפרסום לקבלת תגובה.
29. מר טוקר הודה כי לא פנה לקבלת תשובה מהעורך הראשי במודע ובמכוון וזאת בטענה כי "הגורם האחראי הוא תמיד מנכ"ל". ואולם מר טוקר לא פנה לקבלת תגובה גם ממנכ"לית התובעת, המוציאה לאור של העיתון וזאת למרות שרק ימים ספורים קודם לכן, פנה אליה לקבלת תגובה בנושא אחר, סגירת המגזין "מעריב לנוער", שהתובעת אינה המוציאה לאור שלו.

העתק התכתובת בין מר טוקר לבין מנכ"לית התובעת מצורף ומסומן "2".

30. מר טוקר גם הודה בפה מלא כי הפרסום הכוזב היה מוגזם וכי גורמים בעיתון "התלהבו" מהידיעה שהביא, וניסחו הודעה חריפה מדי. באקט של "הכאה על חטא", מר טוקר גם הודה כי "היה מטומטם" שלא שוחח קודם עם העורך הראשי של מעריב, שאותו הוא כאמור מכיר היטב. וכלשונו:

"יכול להיות שהידיעה נוסחה באופן נחרץ מדי. אתה יודע איך זה עובד. היה גם כנראה בדסק מישחו שהתלהב וניסח כותרת ופוש חריף. ותכלס באמת הייתי מטומטם שלא דיברתי אתך קודם" (השגיאה במקור, הח"מ).

העתק התכתובת בין העורך הראשי של התובעת, מר דורון כהן, לבין מר טוקר מצורף ומסומן "3".

31. כל זאת כמובן כבר לא סייע לתובעת, שנאלצה ועדיין נאלצת להתמודד עם השלכות הפרסום ותוצאותיו.

4. פניית התובעת לנתבעים בדרישה להסיר את הפרסום, להתנצלות ולפיצוי - שלא זכתה לכל מענה

32. ביום 15.5.2019 פנתה התובעת באמצעות ב"כ הח"מ לנתבעים והעמידה אותם על היותו של הפרסום הכוזב בבחינת לשון הרע חמורה כלפיה.

33. התובעת דרשה מהנתבעים להסיר לאלתר את הפרסום הכוזב, לרבות מהארכיון; לפרסם באופן דתוף ומיידי הודעת הבהרה והתנצלות וכן לפצות את התובעת בסך של 1,000,000 ש"ח, המהווה אומדן זהיר של הנזק שנגרם לה מהפרסום הכוזב הנ"ל.

העתק מכתב ההתראה מיום 15.5.2019 מצורף ומסומן "4".

34. כאמור לעיל, מר טוקר כבר הודה בפני העורך הראשי של מעריב כי הפרסום היה "חריף מדי" וכי הוא "היה מטומטם", כלשונו, כשלא פנה לקבלת תגובה עניינית מהעורך הראשי של מעריב בטרם הפרסום.

35. למרות זאת, כיאה למי שפעלו באופן מחושב, מתוכנן וזדוני עת הוציאו לפועל את "פיגוע הראווה" בדמות הפרסום הכוזב נושא תביעה זו, הנתבעים אפילו לא טרחו להשיב לפנייה; לא הסירו את הפרסום הכוזב נושא התביעה; לא התנצלו; לא פרסמו הבהרה וכמובן לא שילמו פיצוי כלשהו. שתיקה רועמת.

36. לפיכך, מוגשת תביעה זו.

ג. עילות התביעה והסעדים המבוקשים

37. פרסום ידיעה שלפיה העיתון "מעריב" מצוי במשבר כלכלי חמור, עומד לפטר עשרות עובדים, צפוי להתנהל ללא מערכת חדשות יומית, ויצא במתכונת מצומצמת, היא הרבה מעבר לפרסום לשון הרע מכוונת וזדונית נגד מעריב והמו"ל שלו.

38. מדובר בניסיון התנקשות וחיסול מכוון בעיתון "מעריב", במטרה "להורידו מהכביש" על מנת להפחית את התחרות בשוק. לא פחות.

39. בכל מקרה, אין ולא יכול להיות כל ספק כי הפרסום הכוזב נושא התביעה הינו דבר לשון הרע, שיש בו כדי להשפיל את התובעת או לעשותה מטרה לשנאה, לבוז או ללעג; לבזות את התובעת בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לה; ובעיקר, **לפגוע בתובעת בעסקה או במשלח ידה.**
40. הפרסום הכוזב גם פגע בפועל במוניטין של התובעת ובשמה הטוב בשוק התקשורת, בקרב לקוחות, מפרסמים, מנויים, קוראים, עובדים, עיתונאים ועוד ועוד.
41. על כן, הפרסומים מהווים עוולה אזרחית על פי חוק איסור לשון הרע, שבגינה זכאית התובעת לפיצוי על הפגיעה התמורה בשמה הטוב, אף ללא צורך בהוכחת הנזק שנגרם לה.
42. בנוסף, כמפורט לעיל, הפרסום אינו אמת; הנתבעים לא ביקשו את תגובת הגורמים הרלוונטיים בתובעת ביחס לטענות שהועלו כלפיה, הם אף נמנעו במפגיע מלפרסם התנצלות, כאשר נדרשו לעשות כן; וכאמור, לא הסירו עד לרגע זה את הפרסום הכוזב.
43. בנסיבות אלו, ברור כי הנתבעים פעלו בזדון ומתוך מטרה ברורה להזיק לתובעת.
44. בנוסף, מבלי לגרוע מכך שהנטל להוכחת טענות הגנה ביחס לפרסום מוטל על הנתבעים ומבלי שיהיה בכך כדי למצות את טענות התובעת, הרי שהפרסומים אינם נהנים מהגנה כלשהי לפי חוק איסור לשון הרע.
45. כך, בניגוד מוחלט לנטען בפרסום הכוזב נושא התביעה, הנהלת העיתון לא "זימנה לשימוע כ-20 עובדים", או אפילו מספר קרוב לכך (בפועל פוטר 4 עובדים בלבד, מתוך 9 שזומנו לשימוע); דסק העיתון היומי לא "ייסגר"; ולא "יתבסס על אתר האינטרנט". אלו הם שקרים בוטים. כאמור, הנתבעים גם נמנעו בזדון מלפעול לצמצום נזקי התובעת ולא פרסמו כל הבהרה, תיקון, הכחשה והתנצלות, חרף הדרישה מהם לעשות כן (וחרף העובדה שמר טוקר הודה בפה מלא כי הפרסום הכוזב היה מוגזם כאמור).
46. יתירה מכך, היות שהפרסום אינו אמת והנתבעים יודעים זאת, קמה בענייננו גם החזקה הקבועה בסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע לפיה הדברים פורסמו **שלא בתום לב**; ובנוסף, בנסיבות אלו ברור כי הדברים פורסמו **בכוונה לפגוע בתובעת** – ואכן גרמו לה נזק רב.
47. כאמור לעיל, לכל אחד ואחד מהנתבעים אחריות ישירה לפרסום הכוזב. החל מהיוזמה לפרסום, אשר נחזית להיות "החלטה מערכתית" לפגוע במעריב, ייתכן של מר שוקן עצמו; עובר בביצוע – כתיבת הדברים, ההימנעות מבדיקה ומפנייה כדין לקבלת תגובה מהגורמים הרלוונטיים במעריב; המשך בעורכים, שלא בלמו את הפרסום הכוזב, לא וידאו כי העובדות בו נכונות (ככל שהם או מי מהם לא היה שותף ליוזמה לפגוע במעריב בדרך זו) והוסיפו חטא על פשע עת ניסחו את הכותרת הפוגענית, שנשלחה **בתפוצה רחבה בהודעת "פוש"**; וכלה בבעלים והמו"ל, האחראים על פי דין לכל העניינים הנ"ל.
48. הנתבעים נטלו על עצמם סיכון מחושב לפרסום לשון הרע בוטה ביחס לתובעת, על מנת לצאת נשכרים מבחינה כלכלית וזאת חרף העובדה שמדובר בפרסום מכפיש וכוזב, כאמור לעיל. לפיכך, יש לחייב כל אחד ואחד מהם, באופן אישי, בפיצוי הולם בגין הנזק שגרמו לשמה הטוב של התובעת ולעסקיה.

49. באשר לגובה הפיצוי, הדין קובע כי מעת שהוכח קיומו של נזק לשם הטוב, רשאי בית המשפט לפסוק פיצוי גם בגין נזק לא ממוני, בהתאם לדיני הנזיקין הכלליים.
50. לפיכך, בשים לב לאופי הפרסום והיותו כוזב; בשל הזדון במעשי הנתבעים, אשר פעלו באופן קר בניסיון להזיק לתובעת המתחרה בהם ולהביא לקריסתה, והכל באופן פסול וחמור, מעמידה התובעת את סכום הפיצוי הנתבע בגין הפרסום הכוזב נושא התביעה, על סך של 1,000,000 ₪.
51. התובעת שומרת על זכותה לעדכן את סכום התביעה לאחר שתאמוד את מלוא נזקה בגין הפרסום.
52. לחלופין בלבד, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לטובת התובעת את הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק איסור לשון הרע בגין הפרסום הכוזב, העומד נכון למועד הגשת תביעה זו על סך של 156,871 ₪ לכל פרסום; או את הסכום המרבי הקבוע בחוק איסור לשון הרע בגין כל פרסום שנעשה שלא בזדון, ככל שייקבע לגבי הפרסום שהוא לא נעשה בזדון, בסך של 78,435 ₪ כאשר כל הסכומים נושאי הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד לתשלום המלא בפועל.
53. עוד מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לפרסם על חשבונם, התנצלות על דברי לשון הרע שפרסמו על התובעת, שבה יובהר באופן ברור ומפורש כי הפרטים בפרסום היו כוזבים וחסרי שחר, כי מדובר בפרסום כוזב בלתי אחראי שלא היה ראוי לפרסמו וכי הנתבעים מצטערים ומתנצלים בפני התובעת ובפני עובדי ועיתונאי מעריב על כך שהוא פורסם; וכן לפרסם את עיקרי פסק הדין שיינתן בתיק זה והכול במקום, במידה, בהבלטה ובדרך שבה בוצע הפרסום נושא התביעה – לרבות הודעת ה- "פוש" שפורסמה על ידם וזאת בהתאם להוראות סעיף 9(א) לחוק איסור לשון הרע.
54. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לטובת התובעת כל סעד אחר או נוסף, כפי שבית המשפט הנכבד ימצא לנכון ולצודק בנסיבות הענין.

סוף דבר

55. לבית המשפט הנכבד סמכות עניינית ומקומית לדון בתביעה, בין היתר לאור מהותה, כתובות הנתבעים והסעדים המבוקשים.
56. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעים לדין ולתת את הסעדים המפורטים ברישא לעיל. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, במלוא הוצאות התובעת הנדרשות ושיידרשו לצורך ניהול תביעה זו בישראל, לרבות שכר טרחת עו"ד ומע"מ בגיננו, כדין.

 טל שמראל, עו"ד מ.ר. 74561	 רוז בן-דור, עו"ד מ.ר. 42976	 מורן מאירי, עו"ד מ.ר. 24526
---	---	--

מטרי, מאירי ושות', עורכי דין
ב"כ התובעת